

Bemærkelsesværdigt er også, at udviklingslandene efter opfordringer fra Sverige og Danmark besluttede at ændre den af den forberedende komite foreslåede nye målsætning for statslige overførsler, der også ville omfatte rent kommercielle statslige transaktioner, til en egentlig bistandsmålsætning.

Trods de ændringer af teksten, der blev resultatet af forhandlingerne, havde det endelige forslag, udviklingslandene fremlagde, ingen mulighed for at vinde almindelig tilslutning. De forskellige landegrupper endes imidlertid om at vedtage forslaget uden afstemning mod at alle lande, der var interesserede deri, kunne få deres stemmeforklaringer indeholdende reservationer, fortolkninger og forklaringer til strategien som helhed eller til de enkelte paragraffer optrykt som en integrerende del af rapporten fra 2. udvalg til plenarforsamlingen. Usikkerheden om de enkelte landes holdning var til det sidste så stor, at man for at mindske risikoen for brud på denne aftale yderligere besluttede at stemmeforklaringer kun måtte gives efter strategiens vedtagelse. Den sidstnævnte beslutning blev dog kun delvis overholdt.

2. udvalg vedtog derefter uden afstemning strategiteksten den 16. oktober 1970. Af de vestlige lande var det kun Norge og Sverige, der ikke fremsatte ønske om at få stemmeforklaringer optrykt i rapporten. Som følge af det store antal reservationer kan forhandlingerne derfor ikke siges at have ført til entydige resultater.

C. Strategiteksten og reservationerne.

I det følgende redegøres for hovedtrækkene i strategien samt for de vestlige landes reservationer til de vigtigste paragraffer.

1. Præamblen (§ 1-12) giver i højtidelige vendinger udtryk for behovet for intensivt internationalt samarbejde med henblik på at fremskynde den økonomiske og sociale udvikling i de fattige lande. I paragraf 12 udpeges 1970'erne som FN's andet udviklingstiår, regeringerne tilslutter sig tiårets målsætninger og lover at træffe foranstaltninger til virkeliggørelsen deraf.

USA anførte i sin stemmeforklaring, at paragraf 12 ikke skabte nogen juridisk bindende forpligtelse.

2. Afsnittet om målsætninger (§§ 13-18) fastslår, at den gennemsnitlige årlige vækst i udviklingslandenes bruttonationalprodukt bør udgøre mindst 6 pct. Den årlige vækst pr. indbygger i udviklingslandene skal være mindst 3,5 pct., hvilket er beregnet på grundlag af en forudsætning om en gennemsnitlig årlig befolkningstilvækst på 2,5 pct.

Det anføres, at stigningen på mindst 6 pct. i bruttonationalproduktet forudsætter en årlig vækst på 4 pct. i landbrugsproduktionen og 8 pct. i industriproduktionen. Det forudsættes også, at udviklingslandenes nationale opsparing som andel af bruttonationalproduktet øges med gennemsnitlig 0,5 pct. om året, således at opsparingen i 1980 udgør 20 pct. af bruttonationalproduktet, og at importen stiger med knap 7 pct. og eksporten med godt 7 pct.

Det understreges, at da udviklingsprocessens endelige mål er forøget velfærd, må der lægges vægt på bl. a. at nå frem til en mere retfærdig fordeling af indkomster og formuer i udviklingslandene og en betydelig forøgelse af beskæftigelsen.

Der var ingen vestlige reservationer til dette afsnit.

3. Afsnittet om forholdsregler (§§ 19-78) omfatter spørgsmål vedrørende international handel, samarbejdet mellem udviklingslandene, udviklingens finansiering, usynlige indtægter inklusive skibs fart, de mindst udviklede landes problemer, særlige forholdsregler til fordel for udviklingslande uden adgang til havet, videnskab og teknologi, menneskelig udvikling, forbedret produktivitet samt planlægning.

Afsnittet indledes med en paragraf, hvorefter regeringerne lover hver især og i fællesskab at vedtage og iværksætte de i det efterfølgende angivne forholdsregler.

I stemmeforklaringer anførte Storbritannien, at accepten af paragraffen var kvalificeret ved reservationerne til de efterfølgende paragraffer og USA, at man ikke anså paragraffen for at indebære nogen form for juridisk forpligtelse.

For så vidt angår international handel anføres i paragrafferne 25-26, at toldmæssige og andre hindringer for importen af råvarer fra udviklingslandene ikke må øges, men bør reduceres eller ophæves. I paragraf 27 anføres, at der ved gennemførelsen af